

Elindult a labda a huszadik labdarúgóvéré döntőjében (ismét sípszótól sípszóig írok, mint a két elődöntőben), a [németek](#) és az [argentínok](#) harmadszor feszülnek egymásnak világbajnoki finálében.

Csurig van a G. Music Pub emberrel, és nem mindenki szurkol a német csapatnak, argentin mezben is van egy srác.

Tapsol ő is, amikor a kilencedik percben Messi meglendül és figyelmezteti a németeket, hogy most nem a brazilokkal van dolguk. Nem adják alább a németek sem, kemény, ütős-vágós meccs, Kramert gyakorlatilag kiüti vállal Garay, nem ez lesz az utolsó ilyen, úgy érzem.

A kocsma egyik fele üvölt,

a másik meg őrjöng, amikor Higuaín bevihetné az argentinok vezető gólját – mert azért a német csapat sem működik tökéletes gépezetként.

Jujj, mi volt itt, és még mi lesz! Higuaín betalált, talpra ugranak az argentinoknak szurkolók, de les volt! Másodpercek után a német drukkerek ugranak fel örömben, mert megúszták.

Jönnek a helyzetek egyre-másra, izgalmas, jó meccs, mindkét csapat be tud törni a tizenhatosba is, igazi, látványos, fogyasztható vb-döntőt látunk. A félidő végén hatalmas kapufát fejel Höwedes, vezethetnének a németek is.

Én még emlékszem az 1986-os döntőre, annyira csodálatosan közvetítette az akkori Petőfi Rádióban Novotny Zoltán, hogy most is előttem van Völler egyenlítő, illetve Burruchaga győztes gólja – csütörtökön az „öreg” közvetítette a Fradi–Sliema Wanderers EL-selejtezőt, élvezet volt hallgatni és nosztalgiázni. Tudják, 1986, Mexikó, Szokol rádió, bulgárantenna. De vissza a második félidőre, a Maracanába és a G. Music Pubba. Vajon Messi lesz az új Maradona vagy Müllerék lépnek Matthaussek nyomába?

És szinte mennybe megy!

A 48. percben mellélő, ezt sem hiszik el egy páran itt a G-ben. Olyan névsorba kerülhetett volna be, mint Iniesta, Materazzi, Zidane, Ronaldo, Petit, Brehme, Burruchaga, Völler, Rumennige, Valdano, Brown – és mehetnénk egészen 1930-ig.

Kezdünk felizzadni,

túl vagyunk a hetvenedik percen, patthelyzet van a pályán, kései gól fog dönteni vagy az sem. Minden benne van még ebben a meccsben, hiszen nagyon kiegyensúlyozott, egy vébé-döntő így is, úgy is emlékezetes.

Van, aki választási ciklusokban méri az időt (a négy éveket) és van, aki vb- és Eb-döntőkben.

Tíz perc van hátra, gól nincs, és semmi sem szól egyik vagy másik csapat mellett. Egyszerűen jók, de egyelőre még mindig nem jobbak egymásnál. Nyílnak a sörök sorozatban a kocsmában, ezekben a pillanatokban úgy néz ki, hogy a hosszabbításra is maradunk. Vagy a tizenegyesekre is.

Jön a hosszabbítás, négy és nyolc éve is volt ilyen, sőt nyolc éve tizenegyesek is – bármennyire hihetetlen,

még mindig nem vagyunk belefáradva

a világbajnokságba. Van itt egy pár olyan arc a G-ben, akinek ha holnap reggel azt mondanád,

hogy ma is van meccs, elsőre elhinné.

Pisilés közben beszéljük egyik argentin szurkolóval, hogy ha Argentína nyerne a Maracanában, az kábé olyan lenne, mintha Magyarország Bukarestben győzne, de nem Románia ellen.

Megkezdődik a hosszabbítás, „Dajcszlándüberállesz!” és „Árhentíná!” fut ki a torkokból, illetve a „Don't cry for me, Argentina!” Többségben vannak a németeknek szurkolók, az tény, meg is hűl a vér az ereikben, amikor Palacio mellé löbböli Neuer fölött a labdát. Ha bemegy, holnap sokan kezdenének az övéhez hasonló frizurát növeszteni.

A ráadás második félideje kezdődik meg, a végletekig feszítik a húrt a németek és az argentinok. Négy évvel ezelőtt is a 117. percben dőlt el, Iniesta akkor vágta be a hollandoknak a győztes gólt a fináléban. Schweinsteiger vérzik, nem érvényes a beszólás, hogy „Ne szimulálj!”, utána Müllert fejelik meg, ez tényleg egy öldöklő csata.

És GÓÓÓÓÓÓL!

Götze iratkozik fel arra a listára, amiről beszéltem, mellel átvette, bevágta, 113. perc! És ezzel véget is ér a vébé, vége van, Götze az új Iniesta..?

Igen, ő! Lábon állva néztük az utolsó perceket, Németország lett a világbajnok! Schweini úgy sír, mint Klinsmann '90-ben, Mario Götze lett az új Brehme, a szintén síró Rojo pedig az új Basualdo, vagy Messi az új Maradona, mert Maradona is sírt az akkori veszített döntő után.

„Ez azért durva, hogy ennyi férfi sír!” – szólal meg a csajom, de nekem is dobog a szívem, nem vitás... Ki az, aki nem sír itt, örömében vagy bánatában?

Nem maradt más hátra, mint az, hogy a németek átvegyék a világbajnokságot, illetve az, hogy megköszönjük az egy hónapig tartó fociőrületet. Nektek, önöknek, magunknak, a G. Music Pub közönségének és ennek a csodálatos őrületnek, amit labdarúgásnak hívnak. Mert a foci a legszebb dolog a világon.

Mondjanak akármit.